

Váhy (24. 9. – 23. 10.)

Někdy se zdá, že všechno
je jen boj o kontrolu
nad vaším vztahem.

Červenec 1966

Narcissa, Oklahoma

Jalovcové větve nakloněné nad silnici ostýchavě vystavovaly své namodralé jehličí slunečním paprskům. Zašlou silnici provizorně pokrýval okrový štěrka. East Road 150 se kousek před Narcissou křížila se South 540. Postavili tam dřevěný dům s tmavou střechou a šedivými zdmi, mezi houštím a keři si předl ve vlahém dni. Na druhé straně silnice stála schránka na dopisy z vlnitého plechu přibitá na dřevěnou tyč, v jejíchž útrokách se smažil reklamní leták vychvalující vlastnosti nového fritovacího oleje.

Teplota vyšplhala ještě výš.

V nejteplejších hodinách letního dne občas z auta vykoul řidič, který minul nájezd na 69, a zeptal se na cestu rodiny žijící v šedivém domě.

Na 540 se objevil oblak prachu – pick-up Groveových, jejichž farma se nacházela půl míle na sever, tudy projížděl každý den. Důvěrně známé drnění motoru, ruka přátelsky mávající na pozdrav. Nora Blurová odpověděla z verandy úsměvem a típla cigaretu do reklamního popelníku z bílého plechu.

„Ahoj, James!“

Vrátila se do obýváku s utěrkou přehozenou přes rameno, srovnala kanape podle konferenčního stolku, oklepala o sebe polštářky a s dokonale rovnými zády se předklonila a zvedla desku komody z lakovaného ořechového dřeva. Vevnitř byl vestavěný gramofon. Nora Blurová opatrně uchopila rameno přenosky. Zapraskaly první tóny. Peggy Lee měla hlas posazený mezi swingem a blues. Ten Nořin k němu vytvářel ozvěnu, jak se žena vracela do kuchyně a pod zástěrou pohupovala boky.

*I'm feeling mighty lonesome
Haven't slept a wink
I walk the floor and watch the door
And in between I drink
Black coffee*

Z východu se na volnoběh blížil zaprášený žlutý Ford Mustang, ze kterého se šířil štiplavý zápach oleje a benzínu. Štěrka pod přehřátými pneumatikami praskal, jako když pukají zrnka kukuřice a narážejí do rozpálené poklice na pánvi. Řidič vypnul motor. Zmítal jím vnitřní neklid, nevydal se hned napospas výhni, ale dopíjel pivo a pozoroval dřevěný dům, šperk schovaný v truhle ze stébel trávy.

Prázdnou láhev odhodil na cestu.

Pod ošoupanými koženými polobotkami křupal štěrka.

Muž si spontánně provětral propocené tričko, poupravil si kšiltovku a přešel ulici k domu. Obnošené džíny ho pomalu pouštěly a vlasy plné vosku se mu lepily na čepici.

Branka nebyla zamčená. Proč taky? V tomhle oklahomském zapadákově se Blurovi nebáli, že by je vykradli. Plot kolem domu sloužil jako ochrana záhonů před zajíci pasoucími po zelenině. Laťky, drcené sluncem a deštěm, plné rezavých hřebíků, trčely ze země jakoby smířeny s osudem.

Muž se opřel do branky a překvapil odpočívajícího psa. Německý ovčák schoulený ve stínu verandy, z ulice neviditelný, se na vetřelce najednou vrhl a vytrhl ho z malátnosti. Vzдорovitě vrčení vystříдалo kvílivé zavytí. Zvíře sebou trhlo necelý metr od svého cíle. Někdo dostal úžasný nápad psa přivázat.

Muž pozpátku vystoupal tři schody až na verandu, aniž od běsnícího zvířete odtrhl oči. Otevřel vnější síťované dveře proti hmyzu a vešel do domu.

Chlad v předsíni ho zaskočil. Byl už od svítání na cestě, do otevřených oken auta mu proudil horký vítr, do rozjitřené mysli se mu zakusoval strach. Na zaprášené kůži ho chladil čerstvý vzduch, dojemný a lehký jako jazzová melodie, která pozvolna plnila dům. Třásl se. Naproti němu schodiště stoupalo k ložnicím. Napravo byl obývací pokoj, z něhož se linula hudba. Zamířil tam, podpatky kladl pomalu na šachovnicovou dlažbu. Muž se rychle rozhlédl po nábytku – hledal něco konkrétního, aniž by věděl co – nějaký povědomý předmět? Nezdřžoval se. Obývací pokoj vedl do jídelny ponořené do šerosvitu šrafovaného svislými žaluziemi v arkýřovém okně. Tři zátiší, která paní domu nakreslila uhlem, jej nijak nezaujala. Prohledal komodu, zvedl víko mísy na polévku, otočil se, podrbal se na zátylku, přešel úzkou halu a vydal se do kuchyně.

Dveře byly otevřené.

Několik metrů před ním stála zády k němu žena v zástěře, zaměstnaná mytím nádobí. Prozpěvovala si. Puntíkaté šaty skrývaly spodničku, jejíž krajka vykukovala pod lemem, baculaté odhalené paže se tvarem podobaly vzoru na šatech, černé vlnité vlasy zpevněné sametovou čelenkou jí splývaly jako okvětní lístky. Žena plných tvarů, směsice křivek a slasti od shora až k nízkým podpatkům domácích střevíčků. Muž se přibližoval se směsí žádostivosti a utrpení, hrdlo mu svírala hořkost. Kuchyně byla provoněná skořicovými brioškami.

*My nerves have gone to pieces
My hair is turning grey
All I do is drink black coffee
Since my man's gone away*

Hudba s posledním zaskřípáním ustala. Od vnějších schůdků se ozvala salva štekotu a přehlušila hučení vrtulek větráku na stropě. Žena nechala talíř, který držela v ruce, sklouznout do teplé vody.

„Co je s tím psem?“ zamumlala si pro sebe.

Vykoukla z polootevřeného okna, které vedlo na verandu.

Jakoby zachvění nosních dírek.

Muž zbledl.

Dva dny a dvě noci byl přilepený na sedadlo auta, vařil se, připaloval.

Jeho pach.

Ucítila jeho odporný pach.

Za vteřinu se otočí. Muž vyrazil s nataženýma rukama a prsty stiskl Noře Blurové hrdlo. Kuchyňské rukavice se rozkmitaly jako dvě můry kolem lampy, lapala po dechu, nemohla křičet, členka jí spadla do napěněné vody a žena se sesula na podlahu.

Domem se teď nesl přehnaně veselý refrén Franka Sinatry. Muž překročil tělo, vyhnul se krvi, která se řinula z otevřené rány na bradě – Nora Blurová si rozrazilila čelist o okraj dřezu. Otočil kohoutkem a čerstvou vodou si smácel obličej ulepený od potu.

*I've got you under my skin
I've tried so not to give in*

„Noro?“

Muž si osušil tváře utěrkou na nádobí. Srdce se mu rozbušilo na poplach.

„Noro? Tvůj pes venku šíleně vyvádí.“

Přicházelo to z horního patra. Ženský hlas otupělý ospalostí. Muž přešel pohledem po místnosti – na lince koukaly z dřevěného podstavce kuchyňské nože. Vybral si jeden tak akorát do ruky a přilepil se na zeď vlevo od dveří. Schody skřípaly jeden po druhém.

„Jsi tu, Noro?“

Vetřelec vyrazil z kuchyně a vrhl se na ženu stojící u schodiště. Matilda Jeffersonová spustila děsivý jekot, než jí čepel otevřela hrdlo. Spadla naznak na spodní schody, šaty povytažené na stehna, a křečovitě se třásla.

Muž udělal krok zpátky. Nejen kvůli tomu množství krve. Něco ho zarazilo. Jeho oběť měla zakulacené břicho. Nechutí se mu sevřelo hrdlo. Sundal si kšiltovku, dlaní si odhrnul pramen vlasů, zaklel a vrhnul se do obývacího pokoje.

*Don't you know you fool, you never can win?
Use your mentality, wake up to...*

Gramofon padající na koberec. Lampa roztříštěná o zeď. Obraz plachtící přes pokoj. Muž vztekle rozerval kanape, než ho převrátil, a poničil tak noční stolek. Tretky rozmístěné po nábytku se zřítily k zemi i s krajkovým ubrusem. V tu chvíli ji uviděl v rámu dveří.

Malou holčičku.

Brunetku.

Sotva šestiletou.